

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.342 van 25 oktober 2001
in de zaak A. 80.642/XIV-5494.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. GROUWELS,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Avenue Adolphe Lacomblé 59-61 bus 5

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 12 oktober 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 1998 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 november 1997 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 augustus 1998;

Gelet op het arrest nr. 79.269 van 15 maart 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gezien de brief van 12 oktober 2001 van de Raadsvrouw van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 16 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 oktober 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS ;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. CARLIER die, loco Advocaat M. GROUWELS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2001 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 20 augustus 1993 en verklaart zich vluchteling op 24 augustus 1993.

1.2. Op 21 oktober 1993 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 december 1993 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing.

1.4. Na laatstgenoemde beslissing is verzoekster in België gebleven. Zij heeft zich op 26 september 1997 voor de tweede maal vluchteling verklaard.

1.5. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster gebruikgemaakt van het Engels.

1.6. Op 28 november 1997 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.7. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 1998 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 november 1997 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 22 april 1997 op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Betrokkene, die stelt de XXX nationaliteit te bezitten, verklaarde dat haar echtgenoot, S. J., majoor was in het leger. Hij was lid van de A. Op 29 april 1992 vond een staatsgreep onder leiding van V. S., plaats. Op 3 mei 1992 werden alle belangrijke militairen, die A.-lid waren geweest, ontslagen. Die dag werden betrokkene en haar echtgenoot verplicht de M. te verlaten. Ze trokken in bij betrokkenes ouders in G. Vanaf 14 juni 1992 begon betrokkenes echtgenoot thuis, twee maal per week, vergaderingen te houden met (ex-)militairen. In juli 1993 vroeg haar echtgenoot haar een portfolio te brengen naar een vriend van hem, A. K., welke nog steeds militair (korporaal) was en in de M. woonde. Op 23 juli 1992 vertrok betrokkenes echtgenoot naar B., met de vermelding dat hij er gedurende drie dagen zou blijven. Op 26 juli 1993 werd betrokkene thuis door militairen gearresteerd. Ze werd in de M. ondervraagd in verband met haar echtgenoot en de portfolio. Vijf dagen later hielpen drie onbekende mannen in legeruniform betrokkene ontsnappen. Ze werd afgezet bij een haar eveneens onbekende oude dame, waar ze de volgende dag weer werd opgehaald door dezelfde drie mannen. In de haven van F., ging ze met de hulp van vier veiligheidsagenten, aan boord van een prauw, waarmee ze naar een op zee liggend schip werd gebracht. Aan boord van dit schip, kwam betrokkene op 20 augustus 1993 in België aan. Op 24 augustus 1993 vroeg ze een eerste maal asiel aan. De beslissing van weigering tot verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 23 oktober 1993) die hierop volgde, werd op 27 december 1993 bevestigd door het Commissariaat-generaal. Betrokkene verbleef hierna illegaal in België.

Eind mei 1997 vernam betrokkene vanwege een vriendin (W. H. B.) dat haar ouders huis in F., twee weken vóór de staatsgreep van 25 mei 1997, door militairen werd aangevallen. Haar ouders zouden met haar twee kinderen naar G. zijn gevlucht. Betrokkenes oom en tante, bij wie haar ouders in G. waren ingetrokken, zouden zijn omgekomen, toen ook hun huis door militairen werd aangevallen. W.H. B. ontmoette betrokkenes ouders en kinderen in M., van waaruit zij wilden terugkeren naar F.. Op 26 september 1997 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van haar relaas legt zij een aantal documenten neer.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene met betrekking tot de 'nieuwe elementen', waarop zij haar tweede asielaanvraag steunt, tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 13 oktober 1997), in strijd met bovenstaand relaas, dat zij via een militair vernam dat haar oom en tante omkwamen, toen het huis van haar ouders in brand werd gestoken; dat haar ouders vervolgens afzonderlijk zouden gevlucht zijn naar een haar onbekende bestemming. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene dat ze sedert haar aankomst in België steeds contact onderhield met haar familie, via een militair. Voor het Commissariaat-generaal verklaart betrokkene daarentegen dat ze sinds ze in België verblijft, buiten een brief die ze van haar broer - die soldaat was - ontving in 1993, geen enkel contact heeft gehad met enige militair, en dat ze met haar ouders enkel communiceerde via een vriendin.

In een derde versie, wordt in het verslag van het UNHCR (ref. I/SFD/HCR/97/007) dd. 19 september 1997 gesteld dat betrokkene vernam dat de persoon die haar kinderen bewaarde, vóór de staatsgreep van 25 mei 1997, werd doodgeschoten; dat haar ouders vervolgens de kinderen opnamen; dat betrokkene vanwege een neef vernam dat haar oom omkwam toen het huis van haar ouders tijdens de genoemde staatsgreep werd gebombardeerd; dat haar ouders in verschillende richtingen vluchtten; dat betrokkene vanwege een persoon die recentelijk XXX ontvluchtte, vernam dat deze laatste betrokkenes moeder met één van betrokkenes kinderen had ontmoet in F.

In het genoemde UNHCR-verslag wordt ook gesteld dat betrokkenes echtgenoot sedert 14 juni 1993 begon met het organiseren van geheime meetings met militairen in hun huis, terwijl betrokkene voor het Commissariaat-generaal (dd. 22 april 1998) stelt dat het sedert 14 juni 1992 was. Er wordt ook gesteld in het voornoemde verslag, dat betrokkene, nadat zij op 26 juli 1993 zou gearresteerd zijn, in de W. werd opgesloten; terwijl betrokkene voor het Commissariaat-generaal (dd. 22 april 1998) stelt dat het de M. betrof.

Aan dergelijke tegenstrijdige verklaringen, kan geen geloof worden gehecht.

Het genoemde UNHCR-verslag, alsook de medische certificaten (één dd. 6 september 1996 en één ongedateerd) en de XXX identiteitskaart (met nr. WE3.72570), welke betrokkene voorlegt, doen geen afbreuk aan de voorafgaande overwegingen.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 november 1997.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid afleidt uit de omstandigheid dat de bestreden beslissing enkel de eerste verwerende partij aangaat; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand doet van deze exceptie ter zitting van 10 oktober 2001, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de nota in verband met “de geregulariseerde kandidaat-vluchteling”, neergelegd ter zitting van 10 oktober 2001 door de Advocate van de tweede verwerende partij, niet ter sprake komt in huidig arrest, zodat er geen aanleiding is om de debatten te heropenen zoals gesuggereerd in de brief van 12 oktober 2001 door de Advocate van de verzoekende partij;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...) : Schending van de motiveringsplicht (schending van artikel 62 Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 en van de wet van 29 juli 1991) en schending van artikel 52 Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 - Gebrek aan bijzonder en volledig onderzoek naar alle omstandigheden van de zaak.

1. Principes

1. (...)

2. Toepassing in casu

1.

Het C.G.V.S. meent dat het vluchtrelaas van verzoekster tegenstrijdigheden bevat op grond waarvan zij besluit dat de aanvraag bedrieglijk is.

Indien evenwel vastgesteld wordt dat de zogenaamd vastgestelde tegenstrijdigheden er geen zijn, dan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

(Zie Raad van State, 18 november 1993, n° 44.947; zie ook Raad van State, 8 december 1993, n° 46.382, geciteerd in R.D.E., 1994, n° 80/81, p 486)

Bovendien dienen de aan een kandidaat-vluchteling aangewreven incoherenties niet noodzakelijk te leiden tot de vaststelling dat er ernstig dient getwijfeld te worden aan de oprechtheid van diens verklaringen, doch moet de vrees voor vervolging worden genuanceerd. (Zie Raad van State, 22 januari 1998, T.V.R., 1997, 4, p 404)

Immers, 'En elles-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du(s) cas'.

(H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, n° 199)

2.

Het C.G.V.S. meent op basis van luttele details te kunnen besluiten tot de onontvankelijkheid van de tweede asielaanvraag van verzoekster.

Verzoekster geeft immers in een duidelijk betoog weer welke gebeurtenissen aan de grondslag liggen van haar tweede asielaanvraag.

Kort na de staatsgreep dd. 25 mei 1997 werd het huis waar haar ouders, haar kinderen, haar tante en nonkel en hun kinderen verbleven in brand gestoken.

Haar ouders konden even voordien de vlucht nemen met de kinderen, elk met een andere bestemming die haar -op het ogenblik dat verzoekster van deze gebeurtenissen werd ingelicht- onbekend was (zij vernam pas later dat haar moeder naar F. en haar vader naar M. was gevlucht).

Haar nonkel werd evenwel doodgeschoten en haar tante kwam om in de brand. In feite waren het deze personen die de zorg over haar kinderen hadden uitgeoefend vanaf dat zij de vlucht naar België had genomen.

Verzoekster toont met deze nieuwe feiten onomstotelijk aan dat zij nog steeds een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie. De gebeurtenissen van haar familieleden kunnen hierbij worden ingeroepen als bewijs.

(Zie VANHEULE, D., Vluchtelingen. Een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, n° 34)

Dat de door verzoekster gekoesterde vrees aannemelijk is, gelet op de bestaande toestand van het land van herkomst, blijkt uit de gegevens van mensenrechtenrapporten.

'The serious human rights abuses, including torture, ill-treatment and deliberate and arbitrary killings of unarmed civilians, which had characterized the internal armed conflict from 1991-1996, are going once again occurring violence and insecurity have spread throughout XXX'.

(Zie Amnesty International, XXX. A disastrous set-back for human rights, 20 oktober 1997)

3.

De zogenaamde tegenstrijdigheden dienen ongegrond te worden verklaard, ofwel omdat het er geen zijn, ofwel omdat zij slechts van miniem belang zijn.

3.1.

Het C.G.V.S. meent vooreerst een tegenstrijdigheid te kunnen ontwaren met betrekking tot de perso(n)en die haar op de hoogte hielden van de toestand in haar land van herkomst.

Aanvankelijk onderhield zij contacten met haar broer, die eveneens militair is, evenals met een vriendin van haar, mevrouw W. H. B.

Vanaf begin 1997 onderhield verzoekster ook contact met haar neef, eveneens militair.

Verzoekster had bijgevolg drie contactpersonen die haar elk op hun beurt op de hoogte hielden van de situatie.

Het is evident dat de ene contactpersoon de andere niet uitsluit en dat verzoekster haar broer of haar neef bedoelt indien zij het over de militair heeft die haar op de hoogte hield. Het C.G.V.S. leidt hieruit ten onrechte een tegenstrijdigheid af.

3.2.

De ouders van verzoekster, haar kinderen, haar nonkel en tante en hun kinderen woonden allen samen in G.

De persoon die de kinderen bewaarde is haar nonkel die inderdaad naar aanleiding van de aanval door de militairen werd doodgeschoten. Haar tante kwam in de brand om.

Haar ouders konden met haar kinderen evenwel tijdig de vlucht nemen, zij het elk naar een andere bestemming (die zij pas later vernam).

Ook hier is er zodoende geen enkele tegenstrijdigheid te ontwaren.

3.3.

Het C.G.V.S. hecht eveneens een onredelijk belang aan de begindatum van de meetings die door haar echtgenoot werden georganiseerd.

Deze feiten dateren van 1993, d.i. op het ogenblik dat verzoekster verhoord werd in het kader van het dringend beroep 5 jaar geleden.

Zij heeft zowel tijdens haar eerste asielaanvraag als tijdens haar tweede asielaanvraag voor het H.C.R. verklaard dat de meetings hun aanvang namen in juni 1993.

Uit de nota's van het verhoor in dringend beroep dd. 22 april 1998 kan afgeleid worden dat verzoekster door de vraagstelling van het C.G.V.S. in verwarring is gebracht.

Uit het gehele verhoorverslag blijkt dat de vermelding van de datum 1992 door verzoekster een materiële vergissing uitmaakt. Zij maakt zeer duidelijk dat de gebeurtenissen zich op een tijdsspanne van enkele maanden situeren (namelijk van juni 1993 t.e.m. eind juli 1993, doch verkeerdelijk in 1992 gesitueerd, wat zij slechts beseftte toen men haar vroeg wanneer zij in België is aangekomen). Zij bevestigde nadien dat 'alles in 1993 begon'.

Het is bijgevolg onredelijk hierin een 'tegenstrijdigheid' te ontwaren.

4.

Het is tenslotte onredelijk -in het stadium van de ontvankelijkheid van de asielaanvraag- geen rekening te willen houden met de door verzoekster voorgelegde stukken.

De medische attesten bevestigen dat de klachten van verzoekster in verband kunnen staan met de door haar beleefde gebeurtenissen, die voor haar zeer traumatiserend waren en nog steeds zijn.

Deze bevestigen ook de psychische problemen waarmee zij te kampen heeft ten gevolge o.m. van de onheilspellende berichten die zij vanuit haar land van herkomst ontvangt. Verzoekster heeft o.m. zeer te lijden onder de scheiding met haar kinderen.

Dit wordt mede onderkend door het H.C.R.

Het C.G.V.S. kan in deze minstens onzorgvuldigheid verweten worden";

Overwegende dat de Raad van state betreffende het eerste middel het volgende overweegt :

1° De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt vast, met betrekking tot de nieuwe elementen die verzoekster tijdens de tweede asielaanvraag heeft aangebracht, dat zij desbetreffend het volgende heeft verklaard :

- bij de Dienst Vreemdelingenzaken :

"Ee (De?) man van wie ik mijn informatie kreeg was een soldaat en hij is veranderd van eenheid, ik kan hem niet meer bereiken".

Met informatie wordt blijkbaar bedoeld : afbranden van het huis van haar ouders vóór de staatsgreep van 1997, de dood van haar oom (doodgeschoten) en tante (omgekomen in de brand), de vlucht van haar ouders en het lot van haar kinderen.

- bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen :

"Op de laatste pagina van het verhoorverslag dd. 22 april 1998 staat het volgende te lezen : 'Contact met militairen in XXX sedert aankomst? Slechts 1x m.n. brief van broer. Verder geen enkel contact met militairen in XXX'".

Voordien stond er op de voorlaatste bladzijde van dit verhoorverslag reeds te lezen dat : "W.H. B. vertelde me dit al a/d telefoon - ik had zelf geen contact met ouders en kinderen".

- uit het schrijven van de regionale vertegenwoordiging van het UNHCR te Brussel blijkt dan weer dat :

"Madame K. a appris par son frère que, depuis le départ de Madame K., ses parents avaient reçu à plusieurs reprises la visite de soldats en civil. En septembre 1993, le frère de Madame K. lui a également confié par courrier qu'il avait été arrêté suite à son évasion. Il a été relâché à condition de se présenter quotidiennement au bureau de police. Madame K. est très affectée par la séparation de ses enfants, qu'elle a laissés en XXX. Cette angoisse s'est accrue en apprenant que la personne qui les gardait a été tuée par balle(s) deux semaines avant le coup d'Etat du 25 mai 1997. Les parents de Madame K. ont recueilli ses enfants. Elle a appris par un cousin que lors du coup d'Etat, la maison de ses parents a été bombardée par une grenade et que son oncle a été tué, alors qu'il tentait de résister aux assaillants. Ses parents se sont enfuis, avec les enfants de

Madame K., dans des directions opposées. Une personne qui a fui tout récemment la XXX a rencontré sa mère à F. avec le plus jeune des enfants de Madame K. D'autre part, elle n'a aucune nouvelle de son mari depuis son départ".

2° Met betrekking tot de contacten die verzoekster had met personen uit XXX kan worden vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn in haar drie geciteerde verklaringen. Het valt zelfs op dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zegt dat zij haar informatie kreeg van "een soldaat", en later verklaart geen enkel contact te hebben gehad met XXX militairen. Het gaat dan ook niet op dat er nu in het verzoekschrift plots wordt aangevoerd dat verzoekster vanaf begin 1997 contact onderhield met een neef die militair was. Waarom werd deze militair niet als neef of als broer aangeduid bij de Dienst Vreemdelingenzaken? Waarom gebeurde dit evenmin op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar het verhoor pas in 1998 plaatsvond? Waarom wordt er nu pas vermeld dat er drie contactpersonen waren, waarvan er dan nog twee militair blijken te zijn (geweest)? Het Commissariaat-generaal kon hier derhalve terecht een tegenstrijdigheid vaststellen.

3° Met betrekking tot de gebeurtenissen in 1997 en het juiste tijdstip van de feiten wordt het volgende overwogen :

- met betrekking tot de persoon die voor haar kinderen zorgde : uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken valt enkel op te maken dat haar ouders zorgden voor de kinderen nadat hun huis was afgebrand. Uit het schrijven van het UNHCR kan worden afgeleid dat de tante van verzoekster voor haar kinderen zorgde. Het blijkt immers dat de persoon die voor haar kinderen zorgde werd doodgeschoten twee weken vóór de staatsgreep van 1997. Haar oom zou tijdens de staatsgreep zijn gedood toen hij weerstand bood aan de aanvallers. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dan weer dat haar ouders, na de staatsgreep werden aangevallen en dat verzoeksters tante en oom tijdens deze aanval om het leven kwamen.
- met betrekking tot het tijdstip van de gebeurtenissen : in het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoekster dat het huis afbrandde en haar oom en tante omkwamen vóór de staatsgreep van 1997. Uit het schrijven van het UNHCR blijkt dat twee weken vóór de staatsgreep een persoon die op haar kinderen lette (waarschijnlijk haar tante) werd doodgeschoten en dat haar oom omkwam tijdens de staatsgreep toen het huis van haar ouders werd aangevallen, meer bepaald toen het gebombardeerd werd. In het verzoekschrift wordt echter gesteld dat het huis waar haar ouders, kinderen, oom, tante en de kinderen van deze laatste twee verbleven, werd aangevallen kort na de staatsgreep. De oom en de tante zouden naar aanleiding van deze gebeurtenis zijn gestorven, haar oom werd doodgeschoten en haar tante kwam om in de brand.

Ook hier kunnen weer tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

4° Met betrekking tot de tegenstrijdigheden in de data van het begin van de "politieke activiteiten" van de echtgenoot van verzoekster dient te worden opgemerkt dat dit punt vermeld staat in de bestreden beslissing. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekster inderdaad een "materiële vergissing" heeft begaan in verband met het jaar waarin deze activiteiten van haar echtgenoot plaatsvonden. Zij heeft inderdaad een verbetering aangebracht. Het is echter niet duidelijk of daar ook de aanvang van de genoemde activiteiten onder valt.

5° Deze laatstgenoemde vaststelling neemt echter niet weg dat er nog talrijke tegenstrijdigheden overblijven :

- vertrok haar echtgenoot naar B. voor een periode van 3 dagen of 3 weken?
- werd verzoekster na de poging tot staatsgreep van 1993 weggevoerd naar M. of naar W.?

6° Verzoekster werpt tenslotte in haar eerste middel nog op dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de door haar voorgelegde stukken. De Commissaris-generaal overweegt desbetreffend in zijn bestreden beslissing wat volgt : "Het genoemde UNHCR-verslag, alsook de medische certificaten (één dd. 6 september 1996 en één ongedateerd) en de XXX identiteitskaart (met nr. WE3.72570), die betrokkene voorlegt, doen geen afbreuk aan de voorafgaande overwegingen. Tenslotte brengt het verzoekschrift geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen". Hieruit blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de stukken die verzoekster naar voor heeft gebracht. Het feit dat verzoekster lijdt door de afwezigheid van haar kinderen is aan haar zelf te wijten. Zij werd reeds in oktober 1993 afgewezen als vluchteling. Zij diende toen reeds België te verlaten. Zij had toen kunnen terugkeren naar haar kinderen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bijgevolg geen onzorgvuldigheid worden verweten.

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...) : Schending van artikel 3 E.V.R.M.

1. Principe

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Deze en andere bepalingen uit het verdrag dienen gerespecteerd te worden ten aanzien van eenieder die ressorteert onder de rechtsmacht van de verdragssluitende staat ongeacht of deze persoon een nationaal onderdaan is van deze staat en ongeacht of hij regelmatig op diens grondgebied verblijft.

(Zie artikel 1 E.V.R.M.; zie ook VELU, J., ERGEC, R., La convention des droits de l'homme, Brussel, Bruylant, 1990, p 67-68)

Het E.V.R.M. besliste reeds dat de uitzetting van een kandidaat-vluchteling de verantwoordelijkheid van de uitzettende staat met zich kan meebrengen indien er ernstige en gegronde redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat betrokkene in zijn of haar land van herkomst blootgesteld zal worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 E.V.R.M.

Ook al maakt de uitleverende staat zich zelf niet schuldig aan een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering, kan hij aansprakelijk gesteld worden voor een schending van artikel 3 E.V.R.M. door het land waaraan wordt uitgeleverd. (Zie E.H.R.M., Cruz Varas, 20 maart 1991, Publ. Hof, Serie A, vol. 201)

Verzoekster werd zelf zwaar mishandeld en tot tweemaal toe verkracht. De medische rapporten bevestigen dat de door haar aangehaalde klachten verband kunnen houden met de onmenselijke behandelingen waaraan verzoekster in haar land van herkomst is blootgesteld geworden.

Haar nonkel werd doodgeschoten en haar tante kwam om tijdens een brand, naar aanleiding van een militaire aanval op hun huis.

Verzoekster is na al die jaren nog steeds in het ongewisse over het lot van haar echtgenoot.

In de periode rond de staatsgreep dd. 25 mei 1997 werden de mensenrechten in XXX op flagrante wijze geschonden. Honderden personen werden willekeurig gearresteerd en gevangen gezet. Velen werden gemarteld. Ook was er sprake van buitengerechterlijke executies.

(Zie Nieuwsbrief Nederlands Ministerie van buitenlandse zaken dd. 1 september 1998)

Gelet op de gebeurtenissen door verzoekster en haar familieleden meegemaakt en gelet op de huidige toestand in haar land van herkomst, maakt een gedwongen terugkeer een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.";

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met de toestand in het land van herkomst van de verzoekende partij, op het ogenblik dat Hij zijn beslissing heeft genomen; dat vervolgens de verzoekende partij een tweede asielaanvraag heeft ingediend, nadat haar eerste aanvraag werd afgewezen; dat zij niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst nadat haar eerste aanvraag werd verworpen; dat bijgevolg de feiten en omstandigheden die dateren uit de periode vóór haar vlucht naar België, die zij heeft opgenomen in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, reeds uitvoerig en grondig werden onderzocht naar aanleiding van haar eerste asielverzoek dat werd afgewezen; dat de feiten die zij nu inroept, met betrekking tot de gebeurtenissen van 1997 in haar land van herkomst, niet aantonen dat zij slachtoffer was van de toenmalige gebeurtenissen, ingeroepen tijdens de eerste asielaanvraag, aangezien zij in België verbleef tijdens de staatsgreep in haar land van herkomst in 1997; dat tenslotte de verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij in de eerste plaats een medische behandeling wil krijgen, wat onmogelijk was wegens haar toenmalige illegale status (adm. doss., stuk nr. 74), dat dit gegeven vreemd is aan een asielaanvraag; dat bijgevolg het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig oktober tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.